

Na kapitola 1.

[1] Výnos o Ninive. Kniha vidění Nahuma Elkóšského. [2] Hospodin je Bůh žárlivý a mstítel. Mstítel je Hospodin, vládce rozhořčený. Pomstou stihá Hospodin své protivníky, hněvem pronásleduje nepřátele. [3] Hospodin je shovívavý a velkorýsý, ale viníka bez trestu neoponechá. Jeho cesta vede vichřicí a bouří, mračna jsou prach zvířený jeho nohama. [4] Oboří se na moře a vysuší je, všechny řeky nechá vyschnout. Uvádá Bášan a Karmel, vadne i výhonek Libanónu. [5] Hory se před ním třesou, pahorky se zmítají, země před jeho tváří se vzdouvá, svět a všichni, kteří na něm bydlí. [6] Kdo odolá jeho hroznému hněvu? Kdo obstojí před jeho planoucím hněvem? Jeho rozhořčení sálá jak oheň, skály se před ním drolí. [7] Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají. [8] Valící se povodní učiní konec tomuto místu, tma bude pronásledovat jeho nepřátele. [9] Co zamýšlíte proti Hospodinu? On učiní konec. Soužení už podruhé nenastane. [10] Zapletou se v hloží svými pitkami zpítí. Jako suché strniště budou zcela pozřeni ohněm. [11] Z tebe vyšel ten, který zamýšlí proti Hospodinu zlé věci, ničemný rádce. [12] Toto praví Hospodin: Ať si žijí sebezbojněji, ať je jich sebevíc, budou skoseni; ničemník zajde. Pokořoval jsem tě, Sijóne, už tě nebudu pokořovat. [13] Jeho jařmo nyní přerazím a spadne z tebe, zpřetrhám tvá pouta. [14] A proti tobě, Ašúre, vydává Hospodin příkaz: Nebude již nikoho, kdo by dále rozséval tvé jméno. Z domu tvých bohů vyhladím modly tesané i lité. Připravil jsem ti hrob. Jsi zlořečený.

Na kapitola 2.

[1] Hle, po horách přichází zvěstovatel radosti, jenž ohlašuje pokoj. Slav, Judo, své slavnosti, plň své sliby. Už nikdy na tebe nepřítáhne ničemník, je zcela zahlazen. [2] Ninive, už na tebe táhne ten, jenž tě rozmetá. Jen si hlídej pevnost. Čihej u cesty. Posilni svá bedra. Seber veškerou svou sílu. [3] Hospodin vrátí Jákobovi důstojnost, důstojnost, jaká patří Izraeli. Potřeli jej vetřelci, zničili jeho odnože. [4] Rudý je štít bohatýrů, v šarlat oděni jsou válečníci. Jiskří jako oheň ocel vozů, když se připravují k bitvě. Cypřišová ratiště se kymácejí. [5] Vozy se šíleně řítí ulicemi, ženou se přes prostranství podobny pochodním, míhají se jako blesky. [6] S připomínkou svých vznešených božstev klopytavým během ženou se k ninivským hradbám. Je zřízen ochranný kryt. [7] Brány při řece jsou otevřeny; chrám se hrouť. [8] Je rozhodnuto. Obnažena a odvlékána je Ištar, její děvy kvílí jako holubice a bijí se v prsa. [9] Ninive bývalo odedávna jako rybník plný vod. A nyní utíkají. Zastavte se, stůjte! Nikdo se však ani neohlédne. [10] Rabujte stříbro, rabujte zlato! Jaké nekonečné množství zásob! Jak oslnivý lesk všemožných vzácností! [11] Vše pusté! Zpustlé! Zpustošené! Ztratili odvahu, kolena se třesou. Smrtnelná úzkost zachvátila veškerá bedra, tváře všech zbledly. [12] Kam se podělo to doupě lvů, místo, kde lvíčata krmívali? Když lev vycházel za kořistí, lvíče tam zůstávalo a nikdo je nevyplašil. [13] Lev přinášel hojnost úlovku mláďatům, lvicím to, co zadával, brlohy si naplňoval kořistí, svá doupata tím, co ulovil. [14] Chystám se však na tebe, je výrok Hospodina zástupů. Ninivskou vozbu spálím na prach, tvá lvíčata pozře meč. Vymýtím ze země tvoje kořistnictví, nebude už slyšet hlas tvých poslů!

Na kapitola 3.

[1] Běda městu, jež se brodí v krvi! Je samá přetvářka, je plné loupeží, kořistění nebere konce. [2] Slyš! Bičů svist, dunění ko! Dusot koní, hřmot vozby! [3] Útok jezdců, zášlehy mečů, blýskání kopí! Přemnoho skolených, hromady mrtvých těl, bezpočet mrtvol, až přes ně klopytají! [4] To všechno pro mnohá smilstva Nevěstky, přesvědčné mistrně kouzel. Svým smilstvem kupčí s pronárody, svými kouzly kupčí s čeleděmi. [5] Chystám se však na tebe, je výrok Hospodina zástupů. Až přes tvář ti vyhrnu sukni a ukáži tvou nahotu pronárodům, královstvím tvou hanbu. [6] Nakydám na tebe neřad, potupím tě, postavím na pranýř. [7] Kdokoli tě spatří, prchne od tebe. Řekne: "Ninive propadlo záhubě, kdo se nad ním ustrne?" Kde vyhledám ty, kdo by tě potěšili? [8] Jsi snad lepší, než byly Théby Amónovy, trůnící mezi proudy, obklopeny vodami? Moře jim bylo valem, jejich hradby se zdvihaly z moře. [9] Kúš tak mocný, Egypt nekonečný, Pút i Lúbim byly tvými pomocníky. [10] I Théby byly přesídleny, odešly do zajetí. Jejich nemluvnata byla drcena na rozích všech ulic; o jejich slavné se losovalo, všichni jejich velmožové byli spoutáni řetězy. [11] I ty se opojíš a budeš omámeno. I ty budeš hledat záštitu před nepřitelem. [12] Všechny tvé pevnosti však budou jako fíkovníky s ranými plody: až se jimi zatřese, spadnou do úst tomu, kdo je chce jíst. [13] Tvůj lid uprostřed tebe jsou baby. Brány tvé země se dokořán otevrou tvým nepřítelům, tvé závory pozře oheň. [14] Navaž si vodu, než budeš obleženo! Zpevní svá opevnění! Šlapej jí! Hněť hlínu, chop se formy na cihly! [15] Oheň tě tam pozře, vytne meč, pozře tě jako brouci. Byť vás bylo spousta jako brouků, byť vás bylo spousta jako kobytek, [16] byť tvých překupníků bylo víc než nebeských hvězd, brouci se vyuklí a odletnou. [17] Tvoji strážci jsou jak kobyly, tvoji úředníci jak hejna sarančat: v zimním čase zalezou do škvír zidek, ale jak vysvitne slunce, ulétnou a nevíš, kam se poděly. [18] Již dřímou tvoji pastýři, asyrský králi, ulehli tvoji vznešen. Tvůj lid je rozehnan po horách, nikdo jej neshromáždí. [19] Nikdo neošetří tvé těžké poranění, bolestná zůstane tvá rána. Všichni, kdo o tobě uslyší, zatleskají nad tebou v dlaně. Vždyť na koho nedoléhala bez přestání tvá zloba?